15 Δεκεμβρίου 2024 ·

Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία

15 Δεκεμβρίου 2024 ·

15 Δεκεμβρίου 1025

Ο Θάνατος του Βουλγαροκτονου

- Για την ταφή μου θέλω να μιλήσω, έκανε αδύναμα ο Βασίλειος. Λίγες ακόμα οι μέρες μου, ίσως και οι ώρες μου. Στο Έβδομο θέλω να ταφώ. Σε τάφο απλό χωρίς στολίδια. Το νεκρικό μου σεντόνι να μην είναι ακριβό. Στο ναό του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου αποθέστε το λείψανό μου. Θα

΄μαι κοντά στα τείχη της Θεοφύλαχτης, θα ακούω και στο στερνό μου ύπνο το ποδοβολητό του καβαλαρικού, τις σάλπιγγες, το βαρύ περπάτημα των στρατιωτών… Τ΄ ακούς Κωνασταντίνε;(προκειται για το αδερφό του και κατοπινό αυτοκράτορα)
-Σε ακούω, Βασίλειε, όμως το μνήμα στο Μυριάνδριο;
-Κενό να μείνει. Στρατιώτης ήμουνα σε όλη τη ζωή μου. Σαν στρατιώτης θέλω να ταφώ. Και τώρα άφησέ με…
Δε μίλησε άλλο, έκλεισε τα μάτια και κοιμήθηκε έναν ύπνο ήρεμο, λες και δεν είχε αρρωστήσει. Βάρυνε με τα χαράματα. Ήλθαν πάλι οι γιατροί, φύγανε άπραχτοι. Το μεσημέρι ζήτησε τους στρατηγούς του. Ήλθαν, γονάτισαν ένας ένας δίπλα του. Ήταν πολύ εξαντλημένος για να τους μιλήσει. Ακούμπαγε το χέρι πάνω στα μαλλιά τους, καθώς τους αναγνώριζε. Τους πνίγαν οι λυγμοί. Τον λάτρευαν.
Έπεσε πάλι η νύχτα. Ηρθε ο πατριάρχης, τον κοινώνησε, μύρισε θυμίαμα και λιβανωτό ο ιερός κοιτώνας. Έχανε τη μάχη, ο θάνατος τον λυγούσε. Κοιμήθηκε ύπνο ταραγμένο με εφιάλτες, φώναζε, έδινε παραγγέλματα στρατιωτικά, θωρούσε οράματα, ζούσε πολέμους, σκοτωμούς, μίλαγε με στρατηγούς, που μόνο κείνος έβλεπε. Μιλούσε με τη μάνα του.
Ξημέρωνε η 15η του Δεκέμβρη. Δεν άνοιξε τα μάτια του μέχρι το μεσημέρι. Είχε πέσει σε λήθαργο βαθύ ..
(…) Δεν ξανάνοιξε το στόμα του, έσβηνε σιγά σιγά, οράματα περνούσαν από τον θολωμένο του το νου. Έκανε να σηκώσει το χέρι του, το δεξί, όπου κράταγε ολόκληρη τη ζήση του το σπαθί του, το αριστερό που βάσταγε σε όλες τις μάχες το σκουτάρι και το εικόνισμα της Παναγιάς. Δεν μπόραγε, βογκούσε μέσα στην προσπάθειά του.
Κάποια στιγμή, είχε πια περάσει η ώρα που ανάβουν οι λυχνίες, όταν στον ιερό κοιτώνα βρίσκονταν ο Κων/νος, η αυτοκρατόρισσα Ελένη, οι κόρες της, κι ο πρωτόπαπας του ιερού παλατιού, που γονατιστός σιγόψελνε μια προσευχή, ανασηκώθηκε, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, σήκωσε ψηλά το δεξί του χέρι και φώναξε τόσο δυνατά που αντήχησε το δώμα:
-Όσοι στρατιώτες, ακολουθήστε με…
Δεν είχε σβήσει ακόμα η κραυγή στα χείλη του, δεν είχαν προλάβει να γυρίσουν να τον δουν ο Κωνσταντίνος κι ο πρωτόπαπας, όταν σωριάστηκε άψυχος…
Στο τρίκλινο των ιθ΄ ακουβιτών, στο κράβατο της λύπης, τρεις μέρες έμεινε για το προσκύνημα ο μεγάλος βασιλέας, ο Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος. Στο τρίκλινο πέρασε σειρά ατέλειωτη, αρχόντοι, αρχόντισσες, γυναίκες του λαού, αρτιζάνοι, στρατηγοί, τουρμάρχες, και δρουγγάριοι, κατεπάνω και λογοθέτες. Δακρυσμένα ήταν ολωνών τα μάτια. Τον αγαπούσαν τον Βασίλειο, άρχοντοι και ταπεινοί, γιατί ήταν δίκαιος, γιατί τη ζωή του την αφιέρωσε στην αυτοκρατορία, γιατί ποτές δε χάρηκε σαν άνθρωπος.
Τρεις μέρες έμεινε στο τρίκλινοι ντυμένος με την απλή στολή του στρατιώτη που φόραγε στις μάχες και, όταν την τέταρτη τον σήκωσαν σπαθάριοι, για να τον κηδέψουν, βόγκηξε όλη η Βασιλεύουσα.
Σ΄ ένα απλό μνήμα στην εκκλησιά του Αι – Γιάννη του Θεολόγου, στο Έβδομο, αποθέσαμε εμείς οι στρατηγοί του το λείψανό του και, όταν κυλήσαμε απάνω του την ταφόπλακα, γυρίσαμε και κοιταχτήκαμε, γιατί νιώσαμε ορφανοί εμείς οι γέροντες, εμείς οι μαχητές, γιατί έλειψε κείνος ο μεγάλος, που μας ψύχωνε με το παράδειγμά του. Εκείνος ο στρατιώτης που μια ζωή την πέρασε ανάμεσά σε μας τους ανθρώπους του πολέμου, χωρίς ποτέ να υπολογίσει πως ήταν πορφυρογέννητος και Αυτοκράτορας και πως δικαιούταν να γυρεύει και την ανάπαψη στο Ιερό Παλάτιο, την εποχή που δε μαχόταν το αήττητο φουσάτο του.

Κώστας Κυριαζης ..
Βασίλειος ο Βουλγαροκτονος